

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

Caput V. Refelluntur Exceptiones Elliesianæ oppositæ nonnullis argumentis, quibus probatur Papæ super Ecclesiam, seu Concilium acephalum superioritas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

re Christi vicario suum obtinuisse vigorem. In hac ergo Synodo Papa privilegium vi & metu à se extortum, eo sine recensuit, ut de congruo remedio provideretur à Concilio non jam *acephalo*, sed per suum characterem auctorizato, in quo proinde res gesta fuit, uti in argumento Elliesij enarratur, sed perperam traducitur, ac si Papa ille Synodi iudicio sese subiecisset.

93. *Secundò* igitur ex illo Paschalis facto aliud non evincitur, nisi quòd Pontifex ille privilegij à se per vim ac metum extorti nullitatem commiserit Concilio non *acephalo*, nec sibi contraposto, sed per suam auctoritatem firmato, secumque consentienti, ad abolendum, & nullitatis coarguendum, & condemnandū privilegium inique obtentum à Rege Teutonicorum. Cùm proinde Papaid, quod ceu persona privata extra Cathedræ Apostolicæ spheram concesserat, ita remiserit ad Synodum suo characterè insignitam, ut ipsemet Papacum Concilio fuerit iudex *authoritative* rescindens illud privilegium, haudquaquam hinc inferre licet Concilij super Papam superioritatem. Et licet is Pontifex se solo *ex sua Christi Vicariâ potestate supremâ* hoc facere potuisset; attamen quia ad confringendam Henrici Regis Teutonicorum proterviâ, malignorumque calumnias retundendas, id minime suffecisset, ideo meritò confugit ad extremum illud Ecclesiæ medium *Math. 18.* ab ipso meto Christo constitutum, ut Duo, scilicet Papa Christi vicarium gerens characterem, unâ & Prælati Ecclesiastici sub hoc nomine congregati ferrent sententiam rescissoriam privilegij illius in publicum S. Ecclesiæ damnum emerfuri. In cuiusmodi aded illorum Duorum, Papæ & Concilij auctoritativo consensu, tametsi subsit prærogativa majoris quoad nos, in ordine præcipuè ad protervos convincendos, infallibilitatis: ex hac tamen majoritate minime evinci Concilij super Papam superioritatem, antehac fuit multimodè probatum. Et hinc jam univèrsa evanescunt corollaria, quæ in fine sui argumenti subintulit Elliesius.

94. Sed quid pro *tertio* hic Theologus probare nititur ex Concilio VIII. sequenti canone 21. ita se habente. *Si quis tantâ efferatus audaciâ, quemadmodum Photius & Diocorus, sive scripto, sive sine scripto insanas quasdam contra Cathedrâ Coriphæi Apostolorum Petri audeat jactare, eandem atque illi sententiam damnationis subeat. Si quâ verò Oecumenica collectâ Synodo, de Romana etiam Ecclesiâ controversia extiterit, licebit cum decenti reverentia de proposita questione veneranter percontari, responsumque admittere, & sive juvari, sive juvare, non tamen impudenter contra senioris Romæ Pontificem sententiam dicere. Quem proinde Canonem Elliesius discutiendo negat, verbis postremis à Synodo VII. adimi Concilio potestatem judicandi de Episcopo Romano, utpote verbis præcedentibus jam concessam, sed caveri, ait, ne impudenter & audaciter privati Episcopi, quales erant Photius & Diocorus, sententiam in Pontificem dicant. Verùm quâ ratione fas erat Elliesio, Canonis illius verba prius detorquere, ac si Synodus VIII. sub il-*

lis fecisset Concilio potestatem judicandi de Episcopo Romano, cùm tamen ijs verbis aliud non contineatur, nisi ut damnationis sententiæ obnoxij sint, qui insanas contra Apostolicam Petri Cathedrâ audent jactare? Et quia in verbis posterioribus, dum intrâ Oecumenicam Synodum oritur controversia de Romana Ecclesiâ, plus non conceditur, nisi ut liceat veneranter percontari, & juxta causæ statum seu juvare Romanam Ecclesiâ, seu ab hac juvari, quomodò hinc potuit fieri illatio, ac si Synodus illa VIII. judicariam super Romano Pontifice potestatem, Concilio Oecumenico attribuisset? Si verba Canonis sincerè ac integrè expendantur, in aperto est, ita inter se conferri, quòd circa Romanam Ecclesiâ veneranter liceat percontari ad effectum juvandi, ut si ulterius procedatur ad ferendam sententiam adversus Romanum Pontificem, id redarguatur impudentiâ, quæ tamen procal abesset, si Concilium etiam *acephalum*, nec dicam Oecumenicum, haberet super Papâ superioritatem.

Caput V.

Refelluntur Exceptiones Elliesianæ oppositæ nonnullis argumentis, quibus probatur Papæ super Ecclesiâ, seu Concilium *acephalum* superioritas.

POTiora hujus instituti argumenta hic præmittuntur ab Elliesio, ejusque proinde exceptionibus haud eliduntur, sed intacta relinquantur in suo vigore. Ad cuiusmodi aded fortiores probationes in antecedentibus politas Lectorem remittimus.

S. I.

Eliduntur exceptiones Elliesij oppositæ S. Scripturæ textibus ex Luca 12. & Ioan. ultimo desumptis.

AD Papæ super Ecclesiâ seu Concilio *acephalo* superioritatem ostendendam, inducit Bellarminus sequentem ex Luca 12. cap. textum Evangelicum; *Quis putas, est fidelis servus & prudens, quem constituit Dominus super familiam suam? Hunc enim locum intelligunt Patres etiam de Pontifice Romano, juxta sententiam Hilarij Diaconi in commentarijs Epistolarum Pauli, Rectorem Ecclesiæ, seu Domus Dei, esse Romanum Pontificem. Sicut enim Episcopi particulares sunt Oeconomi in suis Ecclesijs, ita Episcopus Romanus est oeconomus summus in univèrsa Ecclesiâ. Quemadmodum igitur Episcopus ita est super familiam suam, ut non possit ab eo judicari & puniri, sed à solo direttore Domino, sic pariter sentiendum est de Romano Pontifice respectu Universalis Ecclesiæ.*

Exceptio Elliesij.

Excipit hic Auctor primò. Præfacta S. Scripturæ verba non intelligi de solo Romano

Pontifice, sed de omnibus Episcopis Pasto-
ribus, imò cunctis Christianis, uti tradunt Pa-
tres ab Ellicio allegati. Secundo ex illo textu,
quatenus accommodatur Romano Pontifici,
si de universâ intelligatur Ecclesiâ, non aliud
evinci, nisi quòd Papæ sit cura generalis toti-
us Ecclesiæ, competens illi ob Primatum.
Quare Pontificem Romanum non eatenus esse
Oeconomum universæ Ecclesiæ, ut super hac
obtineat quandam superioritatis prærogati-
vam, sed generalem duntaxat inspectionem.

Refutatio istarum Exceptionum.

4. Quis negare ausit, cui claves Regni Cæ-
lorum, id est, Ecclesiæ, commisit Chri-
stus, esse illum servum, quem constituit Do-
minus super familiam suam? Quis autem rur-
sus neget, hanc Domini familiam esse ipsissi-
mam Ecclesiam universalem, cujus ex diserto
Christi verbo Deus Pater, unâ & Christus e-
jusdem Filius est Paterfamilias? Quantumvis
ergo ille textus Evangelicus rectè accipiatur
non de solo Romano Pontifice, sed de omni-
bus Episcopis & Pastoribus, imò *proportionali-
ter* de omnibus Christianis, negari tamen ne-
quaquam potest, in sensu Literali intelligi et-
iam de Romano Pontifice, quâ Ecclesiæ cla-
vem obtinente, cum *indefinitè* ligandi & sol-
vendi potestate. Quare Papa ita est Oecon-
omus universæ Ecclesiæ, seu Familiæ Dei &
Christi, ut, quam habet super eâ inspectionem,
sit etiam jurisdictionis Christi vicariæ. Meri-
tò igitur requiretur ab eo in iudicio Divino,
an se habuerit tanquam fidelis servus & pru-
dens, quem constituit Dominus super fami-
liam suam? At illa vox *Tu super* importat su-
perioritatem jurisdictionis quoque Oecume-
nicæ, Regni Cælorum clavibus signatæ.
Consequens igitur est, ex illo sacro textu Ro-
manum Pontificem ita esse *super* Ecclesiam, seu
Concilium *acephalum*, ut huic nullatenus pos-
sit *strictè* loquendo esse subiectus, ejusve subd-
iudicio.

Argumentum II. ex Ioannis Ultima
petitum.

5. Vbi Christus Petrum ita alloquitur: *Pasce
oves meas.* Constat autem, inquit Bel-
larminus, Pastorem ita præesse ovibus, ut
nullo modo ab eis judicari possit.

Exceptio Elliciana.

6. Excipit hic Theologus *primò*. Hunc tex-
tum Evangelicum intelligendum esse de
omnibus Ecclesiasticis Pastoribus, juxta illud
1. Petri 5. Pascite, qui in vobis est, Gregem Dei;
ad stipulanturque Ambrosius *de dignit. Sacer-*
dot. cap. 2. & Chrysostrmus *homil. 79. in Matth.*
Sicuti ergo ex illo sacro textu inferre mini-
mè licet, Pastores universos Ecclesiæ iudicio
non esse subiectos, sic nec inde concluditur,
Petrum, ejusque successorem Romanum
Pontificem, ab Ecclesia judicari non posse;
maximè quòd Christus illis verbis noluerit

aliud significare, quam Verbi Divini pabulo
fideles ceu oves & agnos suos esse nutriendos
à Petro. *Secundò*. Bellarminum in argumen-
tis suis perpetuâ laborare fallaciâ, dum no-
mina *Dispensatoris, Pastoris, & Capitis* supponit,
eodem modo convenire Petro ac Chri-
sto, cum tamen ex Gregorij I. Sixti III. &
Ioannis VIII. sensu, Romanus Pontifex non
alio modo sit Caput Ecclesiæ, nisi quatenus est
primum ejus membrum, indigens ab universo
etiam Corpore sustentari, ne firmitatem amittat.
Et, si contingat, tale Caput aliquando fieri
morbidum, censuisse Turonense Concilium
*Can. 13. melius esse, ut Caput hujusmodi, si curari
non potest, amputetur, quam grex per eundem infi-*
ciatur.

Refutatio istarum exceptionum.

7. *Primò*. Sicut Episcopi & Pastores Ecclesiæ
universæ *secundum partem solitudinis Pasto-*
ralis, à Papa saltem mediâtè in ipsos derivatæ,
participiant de munere pascendi oves Christi,
sic eisdem *proportionaliter* accommodare licet
præallegata Christi Domini verba. At nulli
præter Petrum cum ordine successione *indefi-*
nitè dictum fuit à Christo; *Pasce oves meas.*

Nec excipere licet, oves Christi universas
non tam *collectivè*, prout sub uno Pastore Oe-
cumenico Pontifice Romano, ceu visibili Ca-
pite suo, constituunt unam Ecclesiam, sed *di-*
tributivè duntaxat esse commissas pastorali Pe-
tri Cathedræ. Nam illa ex Ioannis ultimo de-
sumpta Christi verba ad effectum deducebant,
quòd *Matth. 16.* fuerat promissum de clavibus
Regni Cælorum committendis Petro, ejus-
que Cathedræ Apostolicæ ulque in sæculi finem
duraturæ, ceu Petræ, super quam ædificaretur
Ecclesia. Unde manifestum redditur, præal-
legata Domini verba respicere *indefinitè* oves
Christi non tantum *distributivè*, sed sub univer-
sali collectione, Ecclesiæ Catholicæ constitu-
tivâ. Et hinc Romanus Pontifex in Concilio
Chalcedonensi vocatur *Ecclesiæ universalis Pon-*
tifex, & Caput universalis Ecclesiæ. Similia habet
sæc. 6. Oecumenica Synodus 18. actione dicendo,
quòd *primæ Sedis Antistes sit universalis Ecclesiæ,*
stans supra firmam fidem Petram. Et hinc Con-
cilium Lugdunenle sub Gregorio X. statuit,
quòd Romana Ecclesia obtineat principatum
super universam Ecclesiam Catholicam. Quis
ergo dicere ausit, principatum hanc non esse
superiorem Ecclesiâ universâ, ejusque repræ-
sentativo Concilio *acephalicè* spectato, sed
huic subditum esse Summum Pontificem?
Constat igitur, ex illo textu Evangelico,
Pasce oves meas, collato cum verbis *Matth. 16.*
ad Petrum prolatis, omninò evinci; Papam
non esse inferiorem Concilio, præsertim *ace-*
phalicè sumpto.

Secundò. Veritati consona non est imputa-
tio Bellarmino facta, ac si *perpetuâ* laboraret
fallaciâ, supponendo nomina *Dispensatoris, Pastoris,*
& Capitis eodem modo convenire Petro ac Christo.
Huic enim competit, esse primarium & princi-
pale seu absolutum Ecclesiæ Caput, atque Pa-
storem, Sacramentorumque, & gratiarum Di-
spensatorem: illi verò convenit, esse Ecclesiæ
Ecc 2
dun-

toritas
Bellar
italian
VI

potestatem
cum tamen
in infan
ram aut
fioribus
ortur con
non conce
nari, & j
manam E
o hinc po
III. judic
estatem, C
Si verba
tur, in ap
ad circa
eat perora
procedant
Romanum
videntia,
niam accep
haberet su
out V.
ptiones El
gumentis,
uper Eccle
acephalum
ioritas.
trui argum
illiesio, e
eliduntur,
gore. Ad
es in antec
imus.
I.
Ellicij opp
Lucæ 12. &
desumpti.
eclesia seu
rem ostend
quentem ex
; Quis pater,
nissit Dom
entium loc
fice Romano
ni in comm
m Ecclesiæ,
Pontificem.
sunt Oecon
Romanus ob
la Ecclesia.
us ita est
fit ab eo
re Domino,
Romano Pont
Ecclesiæ.
Ellicij.
imò. Præ
elligi de solo

duntaxat militantis, in terris visibile Caput Christi vicarium, ei que subordinatum, minus adeo principale, ac secundarium, ita obtinens primi intrâ Ecclesiam membri prærogativam, ut tamen indigeat ab universo Corpore sustentari, ne firmitatem suam amittat: quæ sustentatio subsistit singulariter, dum ejus sententiæ rerum fidei decretoriæ accedit consensus Concilij Generalis, ut sic ex Duorum, Papæ Christum vicariè representantis, & consensu Ecclesiæ intrâ Concilium representatæ, omnimoda & consummata obtineatur dogmaticæ sanctionis firmitas.

9. Quod Elliesius allegavit ex Concilij Turonensis Canone 3. in nullâ hujus nominis Synodorum editionis Parisiensis reperitum est. Facile tamen concedo, si caput cujuspiam Diœcesis respectivum & limitatum, nempe Episcopus, non Universale & Oecumenicum, in moribus etiam curari non posset, melius esse, ut amputetur, quam ut grex per eundem inficiatur, quod tamen de Oecumenico universalis Ecclesiæ Capite dici non potest, nisi in ipsa fide defecerit, sicque hæresin incurrans, ipso jure Divino jam desierit esse membrum, adeoque Caput Ecclesiæ; uti patet ex antecedentibus.

S. II.

Eliduntur Elliesiana exceptiones oppositæ ulterioribus quibusdam argumentis, Papæ super Concilio acephalicè sumpto superioritatem ostendentibus.

ARGUMENTUM I.

10. EX parte nostra inducitur primò, tum ex eo, quòd in Concilio Chalcedonensi Pontifex semper nominetur ante Concilium. Tum ex eo, quòd ad Summos Pontifices à judicij Episcoporum, & Synodorum semper fuerit provocatum.

Exceptiones Elliesianæ.

11. EXcipit primò Elliesius. Consuetudinem e quidem esse, ut, cum societas aliqua scribit litteras, ijs præmittatur nomen primi Societatis membri, seu Capitis, quemadmodum Rectoris nomen præponitur Universitati, & Decani nomen Facultati, aut Capitulo. neminem tamen hinc inferre, Rectorem Universitate integrâ, aut Decanum Facultate, & Capitulo superiorem esse.
12. Secundò. Jus provocationis Romano Pontifici jure Divino non competere, nec olim illud esse ab omnibus admissum: imò multis in locis vetitum fuisse, ne provocatio ad eum fieret. Quinimò nãquã ad eum fuisse provocatum post Synodi Generalis judicium, cum econtra post judicium Summi Pontificis sit sæpe provocatum ad Synodum Generalem. Unde argumentum ab appellationibus petitarum facile retorqueri in Adversarios. Verùm dato etiam, quòd appellationum ad Papam solemnium olim usus fuerit, inde probari solummodò Pontificem superiorem esse singulis Episcopis, Synodumque Romanam habe-

re cæteris Synodis Provincialibus majorem potestatem, quòd ad propositam quæstionem minimè pertinere.

Refutatio istarum exceptionum.

PRIMò. Uti que non tam littera, quam ratio attendenda est, cur Summus Pontifex in Concilij Oecumenicis nominari soleat ante Concilium. Hujus autem ratio desumitur ex hoc, quòd Concilij Oecumenici forma substantialis consistat ex nomine Christi vicario, Papæ proprio. Sicuti ergo anima præminet corpori seu forma illius substantialiter perfectiva: sic præinsinuata Romani Pontificis præminencia in Concilio Oecumenico subsistit ex prædicto Christi vicario caractere, seu formâ substantiali.

Secundò. Illo ipso jure competit Summo Pontifici jus ultimati judicij in causis Ecclesiasticis, ex quo jure obtinet claves Ecclesiæ cum indefinitâ ligandi, & solvendi autoritate. At ea clavium potestas, & jurisdictio illimitata intrâ Ecclesiam competit Papæ ex jure Divino: nec adeò ab ullis Catholicæ fidei Professoribus potuit jus illud non fuisse admissum, licet in ejus usu per indulgentiam Romanorum Pontificum varia facta fuerit moderatio, ne à quibuslibet in provincijs remotioribus quavis de causâ fieret provocatio ad Cathedralæ Apostolicæ tribunal; uti alibi dicitur. Post Summi Pontificis judicium interponebatur quandoque provocatio ad Synodum Generalem non Acephalam, sed Pontificio Christi vicario caractere insignitam, non ideo, quòd in hac esset majoritas jurisdictionis, sed quòd nos in ordine ad protexos præsertim convincendos, major, seu magis convincens, inde obtineretur credibilitatis evidentia; uti in anterioribus fuit demonstratum. Et quia clavium autoritas in Romano Pontifice unâ cum Petræ firmitate non respicit singulos duntaxat Episcopos, sed universalem Ecclesiam, ideo in vi hujus autoritatis omninò dicendus est Papa superior non singulis duntaxat Episcopis, sed quavis etiam Generali Synodo Acephalicè spectatâ.

ARGUMENTUM II.

EX parte nostra licet secundò argumentari Concilia Generalia fuerunt semper convocata & confirmata per Romanos Pontifices, qui non modò ijs præsidebant, sed & summam rerum in illis tenebant. At illi sunt Concilio Generali Superiores, quorum est, primam convocare Concilium Generale, deinde ei convocato præesse, & cuncta in eo moderari, ac demum, sine quorum confirmatione Synodi decreta vim non haberent. Quia igitur hæc omnia competunt Romanis Pontificibus, consequens est, ipsos Superiores esse Concilio Generali.

Exceptio Elliesiana.

EXcipit primò Elliesius. Nullam esse legem sive Divinam, sive Ecclesiasticam, quâ pronuntiantur irrita, & nullius roboris esse

Con-

Concilia Generalia, aut ab alijs, quàm à Romanis Pontificibus convocata, aut quibus alij, quàm Romani Pontifices præfuerint, aut quæ ab ipsis specialiter non fuerint confirmata.

Secundo. Ocho priora Concilia Generalia ab Imperatoribus esse convocata, nullum à Romano Pontifice. Quædam ex ijs, etiam invitit, aut ignorantibus Romanis Pontificibus, celebrata fuisse. Porro tribus primis Synodis Generalibus, nec non Sardicensi Concilio, non præfuisse Romanos Pontifices, sed alios Episcopos. Demum quædam Concilia Generalia non fuisse à Pontificibus confirmata, aut approbata: ea verò, quæ ipsi approbârunt, non ita approbâsse, quasi ea nullum sinè hujusmodi approbatione robur haberent, sed tantum illos consensisse ijs, quæ à Concilio fuerant facta & decreta, ejusque judicio adhæsisse.

Tertio. Etiam si convocatio Synodorum Generalium earum confirmatio, atque in ipsis præsentia necessariò competeret Romano Pontifici, non propterea dicendum fore superiorè Concilio Generali; tum quia necesse non est, ut, qui convocat aliquem Cœtum, eo convocato, sit superior universo Cœtu: imò verò ordinariè, qui cœtum aliquem convocat, eo inferior, ejusque Decretis parere debet, alioquin quid opus esset, Cœtum congregare. Idem proinde judicium est de Concilio, tum quia non est necessum, cum, qui primum in aliquo cœtu locum obtinet, universo Cœtu superiorem esse, sed sufficit, ut sit primus in cœtu, ut debeat illi præsentia, alioquin dicendum esset, nullam esse societatem, cujus præsidens non esset universa Societas superior, quod est absurdum. Porro in antiquis Concilijs licet præfuerit Papa, cujus licitum erat, deliberanda proponere. Sed etiam, si Præsidens esset rerum gerendarum moderator, non tamen esset propterea superioris auctoritatis universo Cœtu. Denique ponatur consensus legitimi Pontificis necessarius esse ad robur dandum decretis Synodi Generalis, non tamen inde sequitur, Pontificem esse Concilio superiorem, sicut licet ad firmitatem Senatûs consulti requiratur Præsidis subscriptio, non licet inde inferre, Præsidem universo Senatu esse superiorem.

Refutatio istarum Exceptionum.

19. Primò. Num ex ratione Concilium Generale pronuntiarî potest, alicujus esse valoris & roboris, si in ipso deficiat forma substantialis, per ipsummet Christum *Matth. 18. v. 20.* constituta sub hisce verbis: *Vbi duo, vel tres fuerint congregati in nomine meo, illic sum in medio eorum?* Hunc enim sacrum textum de Concilio Oecumenico intelligunt Concilium Chalcedonense in *Epist. ad Leonem, quæ est post finem 3. actionis ejusdem Concilij.* Et Synodus *VI. actione 17.* At congregari in nomine Christi, perinde est, ac congregari auctoritate Christi, conformiter sacris Litteris *Marci ultimo,* ubi Christus aiebat: *In nomine meo demonia ejicient, & Iohan. 5. Ego veni in nomine Patris*

mei. Item *Matth. 7. Nonne in nomine tuo prophetavimus?* Sicuti ergo in his textibus Evangelicis perinde sonat, aliquid fieri nomine Christi, ac fieri auctoritate Christi: sic quatenus Concilia Oecumenica ex instituto Christi debent, esse congregata in nomine Christi, eatenus oportet, esse convocata, & congregata auctoritate Christi, atque adeo ejus mandato, qui obtinet Christi vicariam auctoritatem, qui est solus Papa: utpote cui pro perpetuo Ecclesiæ statu Christus Dominus unice demandavit Regni cælorum seu Ecclesiæ suæ claves, illum constituendo Pastorem universarum ovium suarum.

Ad quod melius intelligendum, pro secundo discernere lubeat inter duplicem modum, quo aliquid dicatur fieri in nomine Christi. Nempe aliquid fieri potest in nomine Christi quasi objectivè, ita ut fiat propter Christum seu finem, & objectum motivum ex ipsius Spiritu ipsum solum audiendi in verbo Dei. Deinde aliud fieri potest in nomine Christi quasi subjectivè, ita ut Christi auctoritas quasi vicaria inexistat illi, qui in nomine Christi operatur. At Christus voluit Concilium congregari in nomine suo, ut illic in medio illorum esset, non utique personaliter, sed quoad suam vicariam in terris relictam auctoritatem, subjectivè ad eod substitutam in Concilio Oecumenico. Hæc enim Christi nominis in Concilio substantia non est secundum invisibilem duntaxat gratiæ influxum, sed secundum auctoritatem visibilem, propter quam instar Ethnicæ & publicanæ visibiliter & publicè habendus est, qui Ecclesiâ in Concilio Oecumenico representatam non audierit. Imò Christus suæ & Patris Æterni per gratiam assistentiæ Concilio Oecumenico reponisse causam & rationem reducit in hoc, quod ipse in medio Concilij nomine suo coadunati subsistat. Hæc igitur auctoritatis Christum vicariè & visibiliter representantis, intra Concilium assistentiæ seu causæ, juxta sancti Evangelij contextum, prior esse debet, quam ut ejusdem & Patris Æterni per gratiam assistentiæ sit effectum suum sortitura. Quandoquidem igitur vicaria Christi auctoritas soli Papæ competens, sit forma per Christum constituta, per quam Concilium Oecumenicum convocari & subsistere debeat, aperte hinc evincitur, ipso jure Divino irrita fore, & nullius roboris Concilia Generalia, si vel ab alijs, quàm à Romanis Pontificibus fuerint convocata, vel Papa, ejusve Legatus non præfuerit.

Et quia pro tertio Christus loco citato apertis verbis asseruit, cujuscunque rei, sive veritatis à Concilio Oecumenico expente effectum non aliter obtentum iri, nisi Duo, nempe Caput vicarium Christi characterè præferens, & Prælatorum Ecclesiasticorum nomine Christi facta aggregatio, consenserint, evidenter hinc quoque inferitur, tamen tota Ecclesiasticorum Antistitum aggregatio concorditer definiret aliquod dogma, infallibilitatem Divinæ veritatis ex Christo, ejusque Patre Æterno non prius superventuram, nisi decreto

¶ c c ;

Epis-

Episcoporum accedat auctoritativus consensus Papæ, nomen Christi vicarium præferens: meritoque proinde dicitur nullius roboris *quoad omnimodam infalibilitatis firmitatem fore Decretum Concilij, quantumvis Generalis, nisi à Papa confirmatum fuerit.*

22. *Quartò.* Sed quo veritatis fundamento dicitur: *Priora Concilia Generalia non à Romano Pontifice, sed ab Imperatoribus esse convocata, ac tribus primis non præfuisse Romanos Pontifices, sed alios Episcopos, neque à Pontificibus olim confirmata fuisse Concilia Generalia?* Hoc triplicatum Elliesij estatum à vero aberrare, mox ostenditur. Inprimis igitur legimus de Concilio Nicæno in 6. Synodo, *actione 8.* Constantinum & Sylvestrum apud Nicæam congregasse magnam Synodum. Damasus quoque scribit in *Pontificali, cum Sylvestri consensu habitum esse in Nicæa Concilium.* Quo autem discrimine Pontifex & Imperator concurrerint in congregandâ illâ Oecumenicâ Synodo, pandit Rufinus *lib. 10. cap. 1.* asserens, Constantinum *ex sententia Sacerdotum* indixisse Concilium. Unde evincitur, Imperatorem non tam jus statuendi indictionem Concilij, quam ejus duntaxat executionem *ex sententia Sacerdotum, Pontificisq; auctoritativo jussu seu consensu* usurpasse. De Constantinopolitano I. pariter refert Theodoretus *lib. 5. Histor. cap. 9.* Theodosium Seniores non tam illud indixisse, quam litteras Pontificis Damasi, quibus Concilium indicebatur, misisse ad Episcopos; veluti patet etiam *ex litteris Episcoporum in illo Concilio congregatorum ad Pontificem scriptis.* De Ephesino I. tradit Prosper in *Cronico,* factam esse Cyrilli industriâ & Cælestini Papæ auctoritate. Constat etiam *ex Epist. Cælestini ad Cyrillum* relatâ *inter opera Cyrilli,* hunc tanquam Legatum Sedis Apostolicæ jussum esse proficisci ad illud Concilium: certo argumento, non esse coactum absque consensu Pontificis. De Chalcedonensi patet *ex Epistola Martiani Imperatoris ad Leonem Papam* relatâ *ante Concilium Chalcedonense,* Imperatorem, cum vellet indicere Concilium, rogasse Pontificem, ut ipse veniret & Concilium faceret, vel si nollet venire, significaret per litteras, quid agi vellet. Unde patet, illam Synodum non sine auctoritate Pontificiâ, ejusve jussu vel consensu indictam, vel celebratam fuisse. Imò Imperatorem ejus fuisse sententiæ: quod Synodus Oecumenica non esset substituta absque auctoritate Pontificiâ. Et hinc Gelasius Papa in *Epist. ad Episcopos Dardaniæ* ait: *apostolicam Sedem, ut Synodus Chalcedonensis fieret, sua auctoritate decrevisse.* Quantumvis ergo Imperatores unâ cum Pontificiâ auctoritate concurrerint ad indicenda Concilia, hujus tamen erat ratio, quod Imperatores maximâ Christiani orbis parte potirentur, Conciliaque in ipsorum ditione celebrarentur, legeque cautum fuerit, ne Cœtus haberentur eorum injussu ob seditionum suspicionem: præterquam, quod ipsorum sumptu res tota perageretur.

23. *Quintò.* Quod Pontifices Romani habuerint præsentiam in Concilijs Generalibus,

probatur sequenti inductione. Nam ex *actis Nicæni Concilij* constat, huic Synodo unâ cum Vito & Vincentio, Ecclesiæ Romanæ Presbyteris, præsidisse Hosium Cordubensem, quem fuisse Romani Pontificis Legatum, asseritur etiam in *præfatione Concilij Sardicensis.* Concilio equidem Constantinopolitano I. Oecumenico II. non interfuit Damasus Papa, eò quod hic voluerit, Episcopos Orientis ad plenam Synodum convocare Romam, nisi justis ex causis se excusando, contra Macedonianos probassent, se animo & sententiâ conjunctos cum Occidentalibus Episcopis. Nihilominus ea Synodus eatenus cœpit esse Oecumenica, quatenus confirmata fuit à Damaso Papa in ijs, quæ spectabant Macedonianæ Hæreseos condemnationem, fideique confirmationem: ex S. Gregorio *Epist. 125.* & Photio in *Libello de 7. Synodis.* In Ephesino Oecumenico III. Concilio sanctum Cyrillum habuisse potestatem Legati à Cælestino Papâ constituti, evincitur *ex Epist. Cælestini ad Cyrillum,* relatâ *Tomo I. Conciliorum editionis Cæloniensis. pag. 737.* Ex Leonis ad Concilium Chalcedonense *Epistola 47.* constat, Legatos ipsius fuisse ad istam quartam Oecumenicam Synodum taliter directos, ut ipsemet Papa in illis præsideret. Quam Romani Pontificis intentionem fuisse ratam habitam à Concilio, constat ex hujus ad Leonem *actione 3.* vel in quibusdam exemplaribus circa finem relatâ *Epistola.* Concilium Constantinopolitanum II. Oecumenicum V. agnovisse, quod præsentiam sit debita Romano Pontifici, liquet *ex Epistola ad Vigilium in fine primæ Synodi* relatâ. In Concilio Constantinopolitano III. Oecumenico VI. Præsides fuisse Legatos Agathonis Pontificis Petri & Georgium Episcopos, ac Joannē Diaconum, testatur Zonaras in *vita Constantini VI.* patetque ex ipsâ Synodo, Concilium Nicænum II. Præsides habuisse Adriani I. Legatos, constat *ex actis Concilij,* in quibus isti primi nominantur & subscribunt. Idem ostendi potest ex cæterarum Synodorum Oecumenicarum actis. Quod verò firmitas Decretorum *Conciliarium* pendeat ex confirmatione Romani Pontificis, evincitur, quod eâ non interveniente, varij errores etiam circa fidem irrepererint; uti videre licet *ex præsentis articuli secundæ Discussionis 4. à n. 55.*

Sextò. Esto, non ex cujusvis Cœtus convocatione, & in eo præsidendi jure concludatur stricta super eum Superioritas: attamen istorum jurium radix & ratio inspicenda est. Quis enim neget, jus convocandi Comitia generalia Regni Franciæ, & in ijs præsidendi, Regi competere ex supremo Regiæ Majestatis jure Monarchico? At superius ostensum fuit, jus convocandi Concilia Generalia, & in eis præsidendi, radicari in charactere Christi vicario, importante claves Ecclesiæ seu Regni mystici, absolutamque Cathedræ Apostolicæ ac Oecumenicæ pastoralis muneris potestatem, cum indefinita ligandi auctoritate, super quascunque Christi oves non *distinctione tantum, sed collectione* spectatas, nempe quam

quã unam Ecclesiam constituentes, sicque super Concilium etiam Ecclesie secundum præcisionem mentalem accephalicè consideratæ representativum. Nequit ergo dici, quod jura illa convocationis & præsentia in Concilijs Generalibus non radicentur in superioritate Papæ super Ecclesiã accephalicè spectatã protensã.

ARGUMENTUM III.

25. EX parte nostra licet tertio argumentari tum ex dicto Concilio Romani sub Symmacho, quod Papa nunquam subjacuerit Minorum judicio. Tum ex Leonis I. Epistola 48. scribentis: Ad Petri Sedem pertinere curam universæ Ecclesie. Tum ex Gelasij I. Epistola 13. dicentis: Quod sacrosancta Romana Ecclesia habeat potestatem judicandi de omnibus, nec cuiquam liceat de eius judicare judicio. Tum Gregorij I. Epist. 39. lib. 9. ajuntis: Petrum respondere potuisse ijs, qui eum culpabant, non esse ovium, Pastorem suum reprehendere. Tum Nicolai I. Epistola ad Michaelem Imperatorem dicentis: Iudicium Sedis Apostolicæ, quæ superiorem non agnoscit, à nemine refricari posse. Tum Paschalis II. verbis in Capit. Significasti. Extra de Elect. hunc in modum relatis: In Concilij statum non inveniri, quasi Romane Ecclesie legem Concilia ulla præfixerint, cum omnia Concilia per Romanæ Ecclesie auctoritatem & facta sint, & robur acceperint, & in eorum statum Romani Pontificis patenter recipiatur auctoritas. Tum ex sententiã Alexandri III. relatã in Cap. Licet. extra de Elect. ubi statuitur: Majori cautelã eligendam esse Romanum Episcopum, quam ceteros, quia si malus eligatur Pontifex, nullum erit remedium, cum non habeat superiorem, à quo deponi possit, Tũ ex Innocentij III. sermone 2. affirmantis: Se propter solum in fide peccatum posse ab Ecclesia judicari, in ceteris Deum se habere judicem. Tum demique ex Bonifacij VIII. Extravagante. Vnam sanctam. asserentis, supremam esse Romani Pontificis potestatem, quæ non nisi à Deo possit judicari.

Exceptiones Elliesianæ.

26. EXcipitur primò. Etiam si Concilij Romani sub Symmacho sententia sub nomine Minorum loqueretur de Episcopis, non tamen loqui de Concilio Generali, sed de Concilio particulari quorundam Italiæ Episcoporum. Adhuc loqui ad mentem Romanorum, qui tum temporis existimabant, Pontificem à Synodo præsertim particulari, deponi non posse, nisi in casu hæreseos: quoad mores verò reservandum esse Divino judicio.

27. Secundò. Leonis I. dictum verum esse, quod nempe Romanus Episcopus curam gerat universæ Ecclesie, sed distributim, non collectim sumptæ. Unde non sequi, quod habeat curam Concilij Generalis. Imò tamen ipsi incumberet cura, ut in Concilio Generali omnia fierent secundum ordinem, minimè tamen fore consequens, quod esset superior Concilio Generali.

28. Tertio. Gelasij I. sententiam non procedere de Concilio Generali, aut provinciali, sed

de singularibus Episcopis; veluti patet ex voce cuiquam, quam non posse intelligi de Concilio, doceri ex scopo Epistolæ, in qua agitur contra eos, qui nomen Acacij retinere volebant in Dyphiticis.

29. Quarto. Gregorium I. non negare, quin oves aliquando pastorem reprehendere poterint, sed tantum dicere, Petrum uti potuisse eã responsione; sed maluisse non ex festate, sed ex ratione respondere. Posthæc enim adjici, Si ergo Pastor Ecclesie Apostolorum Princeps signa & miracula singulariter faciendo, non indignatus est, in causã reprehensionis suæ rationem humiliter reddere, quantum magis nos peccatores, cum de re aliqua reprehendimur, reprehenses nostros ratione humili placare debemus. Unde patere, ait Elliesius, scopum Gregorij non esse, ut ostendat, Pontificem non posse ullo in casu reprehendi & judicari; imò contrarium inferri ex facto Petri. Deinde illum Pontificem non loqui de Concilio, aut Ecclesia, quasi Petrus non potuisset reprehendi à Concilio, sed loqui tantum de privatis quibusdam reprehensoribus.

30. Quintò. Nicolaum I. non asserere suam auctoritatem Concilij auctoritate majorem, sed tantum Sedem suam quavis aliã majorem; ait enim, patere profectò Sedis Apostolicæ, cuius auctoritate major non, est iudicium à nemine fore retrahendum. Quare illum Pontificem sedem suam cum alijs Episcopis comparare, sed distributim, non collectim cum universis Episcopis in Concilium aggregatis. Alioquin vitio laboraturum, quod ait S. Augustinus, nempe univerfum singulis partibus merito præponi.

31. Sextò. Oportere Paschalis II. testimonium benignè explicare, cum certum sit, Concilia leges omnibus Episcopis, atque etiam Romanis dixisse. Sic Concilium Antiochenum & Arelatense sua decreta per litteras significasse Romano Episcopo, ut ea mandaret executioni, ipsosque Romanos Pontifices non semel fuisse proestatos, se obnoxios esse legibus latis à Concilijs, quare Paschalis verba benignè interpretanda esse de potestate dispensandi sapienter à Canonum observatione, quæ Romano Episcopo præ ceteris competit.

32. Septimò. Alexandri III. testimonium non referri bonã fide, non enim dici ab ipso, nullum esse remedium, si malus Pontifex sit electus, sed tantum non posse recursum haberi ad superiorem, dum nullum scilicet Concilium est convocatum. Unde majorem cautelam in ejus electione adhibendam esse, quia non faciliè convocatur Concilium, nec potest à superiore Episcopo, quemadmodum ceteri, judicari.

33. Octavò. Innocentij III. testimonium videri in eorum stare opinione, qui tenebant, Papam ob solam fidem deponi posse; sed fortè per fidei negotium ibi intelligi etiam pravitatem inemendabilem, quæ universæ officiat Ecclesie. Unde scribendo ad Philippum Regem Francorum dicere; si absque Generalis Concilij deliberatione ipsum separaret ab uxore suã, ordinis & officij periculum sibi imminere.

Nonò.

34. *Nono* denique. Bonifacij VIII. Extravagantem omni ratione & auctoritate destitutam esse, quam se nihil omnino morari.

Refutatio istarum Exceptionum.

35. *Primo*. Dum Concilium Romanum sub Symmacho tam disertis verbis asseveravit, Papam nunquam subjacuisse *Minorum* iudicio, oportet sub ista voce *Minorum* intelligi, quotquot in auctoritate Oecumenicâ Clavium Ecclesiæ, *indefinitæque* ligandi & solvendi potestate, nec non in firmitate Petræ, super quam ædificatur Ecclesia, æquiparari non possunt cum Papa, hisce universis prærogativis *Matth. 16.* Divinitus dotato. At Concilium quantumvis Generale *acephalum*, sine vicario Christi caractere spectatum, nequit attingere ad sublimitatem illarum præminentiarum, quia secundum Christi estatum *indefinita* ligandi & solvendi potestas, una cum omnimoda per Christi assistentiam infallibilitate non promittitur Concilio, nisi quâ auctoritate per Christi Nomen vicarium Papæ proprium. Nequit ergo Romanus Pontifex unquam subiectus esse Concilij *acephali* iudicio, nisi in casu hæreseos, à Capitis Ecclesiæ prærogativâ Papæ hæretici personam ipso jure Divino dejicientis.

36. *Secundo*. Leo I. dicendo; Romanum Episcopum gerere curam universæ Ecclesiæ, nequit loqui de aliâ causâ, quam eâ, quæ stipitata est auctoritate clavium Ecclesiæ. Eo ipso autem, quod vox *Tò universæ Ecclesiæ* importet collectionem universorum fidelium sub uno Pastore visibili Oecumenico subsistentem, nequit illa cura non completi Ecclesiam *collectam* sumptam, nisi manifesta involvatur contradictio.

37. *Tertio*. Quod Gelasius I. loco citato loquatur non de singularibus duntaxat Episcopis, sed de Concilio etiam Generali *acephalicè* considerato, evincitur ex contextu, cum *ibidem* dicatur, à Sede Apostolicâ nullius iudicio subiectâ, neminem appellare posse: quæ verba in veritate rei haud subsisterent, si à Romani Pontificis iudicio fas esset, appellare ad *acephalam* Generalem Synodum.

38. *Quarto*. Eo ipso, quod Petro fas fuisset, ijs, qui eum culpabant, ex potestate respondere, quod nullius iudicio *coercitivo* subesset; firma jam subsistit ejus super omnes superioritas, cui nequaquam obest, quod ad fraternam correctionem non sit dedignatus, humiliter reddere facti sui rationem.

40. *Quinto*. Nimis aperta est Nicolai I. vox dicentis: *Sedem Apostolicam non agnoscere Superiorem*, quàm ut eam detorqueere liceat ad Sedes privatas Episcopales, ac si Apostolica Sedes his tantummodò, non autem Concilij *acephalis* præmineret.

41. *Sexto*. Paschalis II. testimonium, dum negat, *Romane Ecclesiæ posse à Concilij, præsertim acephalis, legem præfigi*, eatenus evincit Apostolicæ Sedis superioritatem, ut huic tamen minime obest, quod Papæ, *quoad vim directivam* ex altioribus fidei principijs teneatur, obser-

vare leges à Concilij Oecumenicis, imò etiam à se ipso latis; uti in *anterioribus* extat probatum. Concilium porrò Antiochenum & Arelatense sua decreta eatenus significabant Romano Episcopo, ut hic ea per suam Christi vicariam auctoritatem firmaret, & sic firmata, consequenter non *ministerialiter* instat subditis, sed *auctoritative* ceu Christi vicarius executioni mandaret.

Septimo. Dum Alexander III. negavit, posse à Pontifice haberi recursum ad Superiorem, non fecit illam restrictionem ab Elliesio assertam, sed absoluta superioritatis respectu Papæ negatio, manifestè infert, Concilium, *præsertim acephalum*, non habere jus superioritatis erga Papam.

Octavo. Innocentius III. asseverando, se *propter solum in fide peccatum* posse ab Ecclesia judicari, in cæteris autem unice habere Deum iudicem, nimis evidentè excludit Elliesij glossam, ac si sub negotio fidei intelligeretur etiam *pravitas morum inemendabilis, universæ officiens Ecclesiæ*. Nec obstat, quod ad Philippum Francorum Regem scripserit, ubi Regem separaret ab uxore suâ, faciendo divortium vinculi matrimonialis, sicque aded hujus solubilitatem haberet ratam, incursum se *ordinis & officij sui* periculum: quia ea solubilitas cum jure Divino pugnans ipsum redargui potuisset hæreseos.

Nono denique. Bonifacij VIII. Extravagans non asserit duntaxat, sed ex Divinis Litteris probat supremam Romani Pontificis potestatem, non nisi Deo subiectam. Immeritò igitur Elliesius eam rejicit ceu destitutam ratione & auctoritate.

ARGUMENTUM IV. & ultimum.

EX parte nostrâ *quarto* argumentari licet ex Concilij Lateranensis Sessione II. seu Leonis X. in Concilio editâ constitutione, in quâ postquam dictam fuerat, *quæ in Concilio Basiliensi gesta sunt, post hujus translationem auctoritate Eugenij IV. factam, non posse ullum habere robur*; adjiciuntur sequentia: *Cum præsertim solum Romanum Pontificem, tanquam auctoritatem super omnia Concilia habentem, Conciliorum indicendorum, transferendorum, ac dissolvendorum plenum jus & potestatem habere, nedum ex sacre Scripturæ testimonio, dictis SS. Patrum, & aliorum Romanorum Pontificum, etiam Prædecessorum nostrorum, sacrorumque Canonum decretis, sed ex propria etiam eorundem Conciliorum confessione constet.* Quibus proinde verbis videtur Synodus Lateranensis, aut Leo X. *approbante* Concilio, rem plenè definivisse.

Exceptiones Elliesianæ.

EXcipitur. Magnum discrimen esse inter hanc sanctionem, & Constantiensis, Basiliensisque Conciliorum definitionem. Nam *primò* hæc Concilia numerosiora fuerunt, cum Lateranensi Concilio vix 80. Patres adfuerint, è quibus sexaginta tantum, aut circiter erant Episcopi magna ex parte Itali: nec ullus Christianissimi Regis Orator, nullique è Gallicanis parti-

partibus Antistites intererant. Unde à non paucis haud immeritò in dubium revocatur, utrum rever à id Concilium sit Generale?

Secundò. Perspicuum esse, definitionem illam non esse à Concilio universo, sed à solo Romano Pontifice editam. Quamvis enim initio Bulla præfigatur, sacro approbante Concilio, patet tamen, rem non fuisse in Concilio disputatam, & examinatam, sed tantum Pontificis decretum in Concilio esse perfectum, quod quidè non erat conditum de hoc negotio, sed de abrogatione Pragmaticæ. Neque verò decretum istud inseritur Bullæ tanquam definitio, sed tanquam ratio definitionis. Quapropter licet constaret, definitionem de Pragmaticæ abrogatione à Concilio approbatam, eamque in Concilio abrogatam fuisse, non propterea idem dici posset de eâ ratione, quam Pontifex Bullæ inseruit.

Tertiò. Notatu dignum esse, quod Duvalius 4. parte quæst. 7. libri de suprema potestate Papæ hanc in rem disseruit. Ad Concilium Lateranense (inquiens) quod multò expressius loquitur, quam Florentinum, variæ sunt responsiones: quidam enim ajunt, non fuisse verè, & propriè Generale, cum ei vix centum interfuerint Episcopi. Alij dicunt: caput illud, in quo de autoritate Pontificis supra Concilium mentio fit, à Concilio non fuisse discussum, aut examinatam, sed tantum perfectum coram Prælati Concilio, qui sine prævio examine illud approbârunt, ideoque dici non posse Conciliariter conclusum & definitum, sicut de Concilio Constantiensis definitione dictum est. Alij rem sic expediunt: etiam si, inquit, Concilium fuisse absolute Generale (quod adhuc propter Episcoporum paucitatem relinquitur incertum) tamen rem ipsam, ut decretum fidei Catholicæ, non definiunt. Nulla enim in verbis Concilij nota apparet, ex quâ fidei definitionem colligamus. Nam nec anathema pronuntiat in eos, qui contra sentiunt, nec dicit, se hoc expresse, aut propriè definire, aut esse de necessitate salutis ita credere, vel quid simile, ex quo expressa definitio colligatur. Alij denique respondent, Concilium eatenus autoritatem Papæ supra Concilium definire, quatenus id ex Scripturis, Patribus, & antiquis Canonibus manifestè, constare censetur. Ad hæc enim, si omnia verba attentè expendantur, vim suæ definitionis, si quæ sit, Concilium revocat. Porro lateri Bellarminum, id decretum non esse de fide, & de Concilio Lateranensi dubitari posse, utrum sit Generale. Fatentes ergo se habere adversarios, Concilij Lateranensis, seu potiùs Leonis X. in Concilio Lateranensi sententiâ nihil suæ præjudicare opinioni.

Quarò. Hoc magis adhuc constare, si rationes, & auctoritates in eo Decreto allatæ ponderentur: non enim definire id Pontificem, nisi quatenus manifestè constat ex Scripturis, Patribus, & Concilijs à se allegatis, siquæ relinquit sibi examinandum, utrum constet, necne. Hæc autem non tantum non manifestè id probare, sed omnia aut falsa esse, aut à proposito aliena: nullum enim extare locum Scripturæ, qui id probare ullatenus possit; nullum etiam Patrum speciatim referri, neque Romanorum Pontificum decretum promi. Tantum porro abesse, ut Concilia Generalia supra se Romanos agnoverint Pontifices, & in ijs venerati fuerint potesta-

tem convocandorum, dissolvendorumque Conciliorum, ut sæpe leges Pontificibus etiam Romanis tulerint, & passim ab Imperatoribus, non Romanis Pontificibus convocata fuisse, isti testificati sint.

Quintò. Alexandrinam Synodum adduci, quasi scripsisset Felici Romano Pontifici, Nicænam Synodum statuisse, non debere absque Romani Pontificis auctoritate Concilia congregari: sed hanc Synodum & Epistolam illius nomine ad Felicem scriptam procul dubio esse supposititiam, & talem agnosci ab ipso Baronio. Dicit præterea, Beatum Leonem transfuisse Synodum Ephesinam II. ad Chalcedonensem; sed hæc frustra dici, cum constet, Ephesinam Synodum ab Imperatore convocatam, sine ullâ translatione esse finitam, & Chalcedonensem fuisse ab Imperatore convocatam aliâ de causâ, quam Ephesinam. Martinum V. dedisse potestatem Legatis suis in Concilio Senensi, transferendi Concilium, nullâ consensûs Concilij ipsius habita mentione, at executum fuisse Decretum Frequens Concilij Constantiensis, neque exclusisse Concilij consensum. Et reverà translationem Concilij Senensis Basileam factam esse, ex consensu Deputatorum Nationum, veluti pateat ex Concilij Basileensis exordio.

Sextò. Præterea in illo Decreto Lateranensi laudari plures Synodos, quæ Pontificibus Romanis dicuntur magnam reverentiam exhibuisse, nempe Ephesinam I. Cælestino, Chalcedonensem Leoni I. Sextam Generalem Agathonis, Septimam Adriano I. Octavam Nicolao & Adriano II. Sed hoc nihil ad rem facere, nec inde sequi, quod unicus Pontifex Romanus auctoritatem super omnia Concilia habens, Conciliorum indicendorum, transferendorum ac dissolvendorum habeat potestatem. Citari Damasum Papam, & Occidentales scribentes, per numerum Episcoporum Arimini congregatorum præjudicium fieri non potuisse, quandoquidem constet, Romanum Pontificem, cujus expectanda erat imprimis auctoritas, his non præbuisse consensum. Sed non de uno Romano Pontifice, sed etiam Vincentio, & alijs pluribus id verificari. Nec quempiam negare imprimis, expectandam esse Romani Pontificis auctoritatem, sed hinc minime sequi, quod sibi sumit Leo X. Romanum Pontificem habere auctoritatem super omnia Concilia. Citari denique plures Synodos, quæ dicuntur gestorum confirmationem à Pontifice petiisse, atque inter has laudari Constantiensem. Quod argumento esse, ex confirmatione seu consensu, & approbatione gestorum in Concilijs à Pontifice Romano requisita non inferri, Pontificem esse supra Concilium, cum Synodus Constantiensis, à qua petitam à Martino gestorum approbationem dicit, Leo disertè contrarium definiarit. Sed de hoc alibi. Interea ex his universis patere, neque ex auctoritate, neque ex rationibus Concilij Lateranensis, seu potiùs Leonis X. in Concilio Lateranensi confici, Romanos Pontifices esse supra Concilium.

F f f

Refu-

Antiochenam... ea per suam... maret, & sic... rater inlat... vicarius... ander III. neg... cursum ad... ritionem id... superioritate... esse infer, Co... non habere... II. asserendi... posse ad... unice habere... excludit... intelligere... abili, aut... quod ad... pferit, ubi... a, faciendo... is, siquæ... et ratam, in... periculum: qu... o pugnant... ij VIII. Extr... ex Divinis... Pontificis... am. Immiti... destitutam... IV. & ubi... argumen... entis Sessio... ditâ consp... at, quæ in... ias translat... non posse... tia: Cùm... anquam auct... em, Concilio... ac diffin... ere, neque... . Patrum, &... m Prædicator... decretis, sic... orum consens... bis videtur... X. approba... iesiana. crimen esse... constantiensis... definitionem. Nam... hora fuerat, cùm... Patres adstantes... aut circiter erant... li: nec ullos Chri... illiquæ Gallianu... parte.

Constituta
revera
Concilio

VI

Refutatio istarum Exceptionum,

32. **Primò.** Esto, Concilia Constantiense & Basileense quoad numerum Patrum superarint Synodum Lateranensem sub Leone X. celebratam, num idcirco fas est, hanc minoris illis auctoritatis dicere? Ex anterioribus constat, duplicem esse Synodorum generalitatem, tum *materiale*, ex Prælati Ecclesiasticis per auctoritatem Summi Pontificis de toto Christiano Orbe convocatis, in minori licet duorum, vel trium sub vicario Christi caractere coadunatorum numero comparentium, juxta *Matth. 18. discretum verbum* subsistentem, tum *formalem*, ex auctoritate Oecumenicâ Christi in terris vicem gerenti Papæ propriam, ceu substantiali Concilij Oecumenici formâ constitutam. Hæc igitur noscitur habuisse locum in Concilio Lateranensi, sed defuisse Synodo Constantiensi ante Martini V. electionem, & præsentiam, nec non Basileensi post dissolutionem ab Eugenio IV. decretam. Nequit ergo harum Synodorum major, sed minor potius esse auctoritas, quàm competitat Concilio Lateranensi, ex Pontificiæ potestatis, cunctos Episcopos convocantis caractere *materiale* ac *formale* Generalitatem & integritatem obtinenti sub pauciorum etiam Antistitum comparentium numero.

33. **Secundò.** Dum constitutio illa de Papæ supra Concilium superioritate edita fuit, *sacro approbante Concilio*, nequit per rationem solidam negari, quod totius Concilij quâ Oecumenici, nempe auctoritatis Pontificiæ Christum representantis, & Ecclesiæ membrorum Hierarchicorum consensu sancita fuerit. Et hinc Ellicius injuriam facit universo Concilio, dum contendit, constitutionem illam ex Concilij approbatione editam, non fuisse discussam & examinatum à Concilio, quasi hoc tam *perfunctoriè* in tanto negotio fecisset partes suas. Omni porro ratione & veritate destituitur præsumptuosa Ellicij assertio, ac si Papæ supra Concilium superioritas non fuisset definita in Concilio Lateranensi sub Leone X. celebrato. Hanc enim Ellicianam exceptionem clarè refutant dictæ constitutionis verba, ita se habentia. *Nec illud nos movere debet, quod sanctio ipsa, & in ea contenta, in Basileensi Concilio edita, & ipso Concilio instante, à Bituricensi Congregatione recepta fuerunt, cum ea omnia post translationem ejusdem Basileensis Concilij per Eugenium IV. factam, à Basileensi Conciliabulo (quod post talem translationem Concilium amplius appellari non merebatur) facta existerint, & propterea nullum robur habere potuerint, cum etiam solum Romanum Pontificem pro tempore existentem, tanquam auctoritatem super omnia Concilia habentem, Conciliorum indicendorum, transferendorum ac dissolvendorum plenum jus & potestatem habeat, nedum ex sacra Scripturæ testimonio, dictis SS. Patrum ac aliorum Romanorum Pontificum, sacerdotumque Canonum decretis, sed propria etiam eorundem Conciliorum confessione manifestè constet.* In quibus equidem verbis veritas illa, quod *Papæ auctoritatem super omnia Concilia habeat, per auctoritates & Divinas, & Pontificias, &*

Synodales asserta, assumitur tanquam ratio reprobandi Basileense Concilium. postquam ejus translatio & dissolutio per Eugenium IV. facta fuerat; dum tamen ipsissima hæc ratio sub tantis auctoritatibus firmata, est quasi anima totius constitutionis, *Concilio Lateranensi approbante*, editæ, nequit Papæ super Concilium superioritas negari sancita ab illâ Oecumenica Synodo. Et hinc aperta falsitatis etiam redarguitur Elliciana exceptio, ac si illud Conciliare decretum statuisset duntaxat de *Pragmatica abrogatione*, non verò de *Papæ supra Concilium auctoritate*, & hinc consequente Synodorum dissolvendorum & transferendarum potestate.

Tertiò. Sed quâ ratione idem Ellicius Davallij superius allegatam sententiam, pro elidenda Concilij Lateranensis auctoritate inducit, dum tamen is auctor non ex suo, sed aliorum diversimodè respondentium sensu loquitur? Et quidem ex antecedentibus extat jam refutatum, quod tum primo loco, ac si Concilium Lateranense non fuisset Generale; tum secundo loco responderetur, ac si decretum de superioritate Papæ fuisset perlectum, sed absque prævio examine approbatum. Quod tertio loco ibidem responderetur, ac si decretum destitueretur auctoritate definitiva, cum in adversarios non pronuntietur anathema, nec dicatur esse de necessitate salutis, ita ereditur; nullius momenti noscitur isthæc esse responsio, cum in Concilio quoque Tridentino plura extant decreta, quibus non subjungitur anathema in eos, qui contradicunt, nec expressè in eis dicitur, de necessitate salutis esse, ut ejusmodi definitiones credantur, sed hæc subintelliguntur ex ipsâ naturâ ejusmodi decretorum. Quæ denique quarto loco assertur responsio, ex integro à nobis recipitur, quod nempe Concilium eatenus definit Papæ super Concilium auctoritatem, quatenus id ex Scripturis, Patribus, & antiquis Canonibus manifestè constat. Verùm quàm ineptè hoc nitatur Ellicius contorquere ac elidere, proximè videbitur. Interea sciscitari lubeat ex hoc auctore, quo rursus fundamento scripserit de Bellarmino, quasi Concilium Lateranense sub Leone X. celebratum dixisset, non fuisse Generale, cum tamen is Cardinalis *cap. 5. de Concil.* eam Synodum discretis verbis recenscat inter Synodos Oecumenicas à Catholicis receptas.

Quartò. Sed quæ non manifesta committitur temeritas ab Ellicio, asseverante, falsum esse decreti Lateranensis assertum, ac si Papæ super Concilij auctoritas constaret ex S. Scripturæ testimonijs, Romanorumque Pontificum, & SS. Canonum decretis, ac dictis SS. Patrum, imò ex propria etiam Conciliorum confessione? Si de S. Scripturæ locis ad præsens institutum, sermo sit, præter argumenta in superioribus deducta, unius tantum recordor, quod Vicarius Christi caractere eatenus sit forma Concilij Oecumenici, ut sine isto minimè subsistat Synodi Oecumenicæ substantia, atque adeò ejus præ eminentia ex indefinitâ ligandi & solvendi potestate, & infallibilitatis auctoritate subsistens; unde antecederet ad eum Pontificum characterem, atque adeò in Concilio ac ephe-

lo ex totius etiam orbis Episcopis coadunato, nihil morari potest, quod minus ipsi præemineat. quæ Matth. 16. Petro, ejusque Successori per Christum destinata fuit tum Petræ firmitas, tum incircumscribita ligandi & solvendi auctoritas.

S. Patrum exigantur testimonia, Papæ Concilio hæud inferiorem potestatem concordæ voce testantur Patres Concilij Nicæni I. Patres Concilij Sinuesiani. Patres Concilij Romani sub Symmacho. Patres Synodi Romanæ sub Leone III. Patres Oecumenicæ Synodi sub Adriano II. Patres Concilij Oecumenici Sardicensis sub Julio. Patres Concilij Chalcedonensis Oecumenici sub Leone. Patres Concilij Nicæni II. sub Adriano I. Quibus accedunt Patrum extra Concilia scripturum testimonia, S. Cyrilli, S. Cypriani, S. Damasi Papæ, S. Athanasij Patriarchæ Hierosolymitani, S. Isidori Hispalensis, Iyoni Carnotensis, B. Augustini Triumphii, S. Bernardi, S. Thomæ Aquinatis, S. Antonini, S. Bonaventuræ, S. Bernardini Senensis, Alexandri Alenis, unâ cum Summis Pontificibus S. Anacleto Martyre, S. Julio, S. Bonifacio Martyre, S. Gelasio, S. Symmacho, S. Nicolao, & Paschale II. quorum omnium verba & sententias videre licet præsentis articuli secundæ nostratæ Disquisitione 4. a n. 21. Quæ porò Elliesius de Conciliorum per Imperatores convocacione hic asseverat, superioris extant exposita ac refutata.

Quintò. Nec aliejus momenti sunt exceptiones, quas Elliesius opponit propriæ Conciliorum de Papæ super Synodos acephalicæ spectatas superioritate confessioni. Abstrahendo namque à Synodi Alexandrinæ ad Felicem Papam epistolâ, an vera sit, vel supposititia, sufficiat, Nicæna Synodi eâ de re sententiam stabilire ex epistolâ Julij Papæ I. ad Episcopos Orientales tom. 1. Concilij Colonienfis editionis pag. 384. & 385. relatâ, ubi habentur sequentia. Unanimitè in Nicæna Synodo statuerunt, ut nîllus Episcopus, nisi in legitimâ Synodo per Apostolicam auctoritatem convocata, super quibusdam nominationibus audatur, id est, iudicetur. Et post pauca. Ipsi verò primæ sedis Ecclesiæ convocandarum Generalium Synodorum jura, & iudicia Episcoporum, singulari privilegio, Evangelicis, & Apostolicis concessa sunt institutis, quia semper majores cause ad Sedem Apostolicam multis auctoritatibus referri, præcepte sunt. Nec ullo modo potest major à minori iudicari. Ipsa namq; omnibus major, & prælata est Ecclesia, quæ Domini Salvatoris nostri voce singularem obtinuit principatum &c. Et infra. Dudum à sanctis Apostolis, successoresq; eorum in antiquis decretum fuerat statutis, non oportere, præter sententiam Romani Pontificis Concilia celebrari. Dum porò in Ephesina Synodo Eutylianorum factionibus res perperam ageretur, Legatis Apostolicæ Sedis constanter resistentibus, acta hujus Conciliabuli postmodum à Chalcedonensi Concilio fuerunt falsitate convicta & reprobata: sicque adeò materia Pseudo-Synodi Ephesinæ, Romano Pontifice approbante, &

per suos Legatos interveniente, ad præactum Chalcedonense Concilium translata, ibique decisa fuit, uti patet ex tom. 7. Conciliorum Parisiensis editionis pag. 308. & 309.

Restè fatetur ipse quoque Elliesius, Martinum V. ita dedisse potestatem Legatis suis in Concilio Senensi, transferendi Synodum, nullâ Concilij ipsius consensûs habita mentione. Et licet indictio hujus Synodi à Romano Pontifice facta fuerit ex respectu decreti à Concilio Constantiensi editi, ipsemet tamen Papa ex ea potestate Legatis suis factâ ita se probavit auctoritate præeminere Conciliari decreto, non nisi per suam auctoritatem vires obtinenti, ut in dissolvendo & transferendo Concilio non esset dependens à consensu Concilij indicti.

Sextò. Non integrè allegat Elliesius Concilij Lateranensis decretum de singulari reverentiâ ab antiquis Concilijs Sedi Apostolicæ exhibitâ, dum ibidem dicitur, sed ab Elliesio omittitur; reverentiam illam in eo substituisse, ut Concilia ibi recensita, Romanorum Pontificum institutionibus & mandatis in sacris codicillis per eas editis & factis reverenter & humiliter obtemperarent; certo argumento auctoritatis Concilij acephalicæ sumptis præeminentis. Unde subdit in eodem Lateranensi decreto, Damasum Papam cum cæteris Episcopis Romæ congregatis scripsisse, per numerum Episcoporum Artmini congregatorum, non potuisse aliquod fieri præjudicium, quandoquidem constet, Romanum Pontificem talis Synodi decretis non præbuisse consensum: certo iterum argumento, auctoritativum Papæ consensum prævalere Synodo acephalæ.

Meritò etiam specificè hic recensendum venit, quod in eodem Lateranensi decreto subjungitur, consuevisse Conciliorum Patres, pro eorum, quæ in suis Concilijs gesta fuerant, corroboracionem à Romano Pontifice, subscriptionem, approbationemq; humiliter petere, & obtinere, prout pateat ex Nicæna, & Ephesina, atque Chalcedonensi, nec non sextâ Constantinopolitana, & septimâ alterâ Nicæna, Romanâque sub Symmacho habitis Synodis, earundemque gestis &c. Et quia id ipsum fecisse noscitur Synodus Constantiensis, immeritò Elliesius eam redarguit contrarietatis, dum gestorum suorum approbationem à Martino V. efflagitando, suam auctoritatem hæud superiorem Pontifice, contestabatur: & tamen antedenter Concilij super Papa superioritatem definiverat. Ad hanc enim contrarietatem tollendam, oportet, præactum Concilij Constantiensis Decretum non de Papa certo, sed dubio duntaxat intelligere, uti aliàs ostensum fuit.

Caput VI.

Expenduntur exceptiones ab Elliesio productæ ex Pisano, Constantiensi, & Basiliensi Synodis, ad probandam Concilij super Papa superioritatem.